

VI SOM DE

Mel: Marble Halls

En jul kan gøre selv den mest selviske rar.
Man sødmer så småt, man vil mildne.
Man er kun et menneske, konge og nar,
ret let at slå ud eller ildne.
Vi hører om barnet i stalden dengang,
om hyrder og engleri.

Men de hyrder lod frygt være frygt, og de gik
til krybben med barnet i.
Og de tilbad den nyfødte; ville mon vi
gi' os hen til det store, vi som de?

Vi hører, at drengen blev større og gik
på jorden, vi stadig betræder.
Han fulgte et kald mod den skæbne, han fik,
et offer, vi stadig begræder.
Men selv blev han fulgt af en uperfekt flok,
som prøved' at stå ham bi.

De gjorde det bedste, de kunne, såmænd,
og græd, dengang alt var forbi.
Men de blev på den vej, de blev vist; ville vi
yde ofre så store, vi som de?

Vi synger endnu om den glade jul,
da barnet kom til vores verden.
Vi tror måske også på engle i skjul,
som kærligt betrygger vor færden.
Men tror vi, at det var en helt anden tid,
som nu er så helt forbi...

Nej, men'sker er men'sker i dag som i går,
vi er på en smådunkel sti.
Men han gav os et lys, nogle fulgte; vil vi
sætte lid til det store, vi som de?

jca